

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 kwietnia 2012 r. powód M. W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. S. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Budowlane (...) M. S. (1) kwoty 9.420,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot i dat wskazanych w pozwie do dnia zapłaty, a także zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w okresie listopada 2011 r. do lutego 2012 r. dokonywał na rzecz pozwanej sprzedaży materiałów budowlanych, które były dostarczane na miejsce budowy. Z tego tytułu powód wystawił na rzecz pozwanej kilkanaście faktur, z czego należności wynikające z 3 faktur VAT nie zostały przez pozwaną uiszczone w całości pomimo upływu terminu płatności (pozew, k. 2-5).

Pismem procesowym z dnia 4 maja 2012 r. powód zmienił żądanie pozwu w zakresie odsetek, wnosząc o zasądzenie odsetek ustawowych od następujących kwot i okresów:

- od kwoty 310,20 zł od dnia 28 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 7.183,82 zł od dnia 19 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 2.237,00 zł od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty (pismo procesowe powoda k.16)

W dniu 16 maja 2012 r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy VIII Wydział Gospodarczy w B. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VIII GNC 1478/12 zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 17).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty zaskarżającym nakaz w całości pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana w pierwszej kolejności podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej. Odnosząc się do twierdzeń powoda w zakresie żądania, pozwana stwierdziła natomiast, że nie zawierała z powodem umowy na sprzedaż towarów objętych spornymi fakturami, ani osobiście, ani przez upoważnionego pracownika, również ich nie zamawiała, ani nie odbierała. Pozwana podniosła, iż roszczenie powoda jest nieudowodnione tak co do zasady, jak i co do wysokości, zaś powód nie wykazał okoliczności zamawiania towaru, jego dostarczenia i odebrania przez pozwaną. Zakwestionowała również okoliczność, iż W. S., był osobą upoważnioną do składania oświadczeń woli w imieniu pozwanej. Ponadto pozwana zaprzeczyła, że otrzymała powyższe faktury oraz wezwania do zapłaty (sprzeciw k. 24-27).

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy w B. VIII Wydział Gospodarczy uznał się miejscowo niewłaściwym i przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego na podstawie art. 27 § 1 k.p.c.

Strony pozostały przy swoich stanowiskach do zakończenia procesu (pismo procesowe powoda z dn.29.01.2013 r. k.111-115; pismo procesowe powoda z dnia 31.01.2013 r. k.94; pismo procesowe pozwanego z dnia 04.03.2013 r. k.151-153).

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. W. oraz M. S. (1) prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Budowlane (...) M. S. (1) pozostawali w stosunkach handlowych, w ramach których M. S. (1) występowała jako nabywca, zaś M. W. jako sprzedawca materiałów budowlanych.

Dowód : korespondencja e-mail pomiędzy stronami k.95-109; faktura VAT nr (...) k.10; potwierdzenie dokonania przelewu z dn. 29.02.2012 za fakturę nr (...) k. 123-124; faktura VAT nr (...) k.125; faktura VAT nr (...) k.12; faktura VAT nr (...) k.13; wydruk z (...) M. S. (1) k.130; zeznania świadka J. S. k.179-180; zeznania świadka M. S. (2) k. 327v.-328v.; zeznania powoda M. W. k. 328v.-329v.; zeznania pozwanej M. S. (1) k.329v.-330.

Zamówienia na materiały budowlane składał M. S. (2) telefonicznie, upoważniony bezpośrednio przez M. S. (1) do składania oświadczeń woli w jej imieniu oraz J. S. za pośrednictwem poczty elektronicznej. Zamówienia dostarczano za pomocą firmy kurierskiej, na adres ul. (...) w J., gdzie prowadzono inwestycję budowlaną. Towar był odbierany przez J. S. albo M. S. (2). Na potwierdzenie odbioru wystawiano dokument WZ. Faktury były wystawiane po dostarczeniu towaru i zweryfikowaniu zamówienia przez zamawiającego.

Dowód: korespondencja e-mail pomiędzy stronami k.95-109; potwierdzenie odbioru nr WZ- (...) k.11 i k.117; potwierdzenie odbioru (...) k.119-120; potwierdzenie odbioru (...) k.121; list przewozowy k.122; zeznania świadka J. S. k.179-180; zeznania świadka M. S. (2) k. 327v.- 328v.; zeznania powoda M. W. k. 328v.-329v.

Dnia 23 listopada 2011 r. na adres ul. (...) w J. zostało dostarczone 100,2 x m3 styropianu E. (...). Towar odebrał M. S. (2). Dnia 25 listopada 2011 r. M. W. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 14.377,59 zł z terminem płatności do dnia 25 grudnia 2011 r.

Dowód: potwierdzenie odbioru nr WZ- (...) k.11; faktura VAT nr (...) k.10; potwierdzenie nadania faktury k.133; korespondencja e-mail pomiędzy stronami k.95-109; zeznania świadka J. S. k.179-180; zeznania świadka M. S. (2) k. 327v.- 328v

Dnia 8 grudnia 2011 r. na adres ul. (...) w J. dostarczono 42 x m3 styropianu E. (...). Towar został odebrany przez M. S. (2). Dnia 17 grudnia 2011 r. zostały dostarczone m. in. następujące materiały: majstergrund silikonowy (200 kg), profil okapnikowy 2,5 m z siatką PCV (6 szt.), płótno ściernie 40 (50 szt.); narożnik PCV (...) z siatką (150 szt.). (...) odebrał J. S.. Towar dostarczony w obu partiach został ujęty na fakturze VAT nr (...) wystawionej dnia 19 grudnia 2011 r. na kwotę 7.183,82 zł z terminem płatności do dnia 18 stycznia 2015 r.

Dowód: potwierdzenie odbioru WZ- (...) k.117; potwierdzenie odbioru (...) k.119-120; faktura VAT nr (...) k.12 i k.116; potwierdzenie nadania faktury k.132; korespondencja e-mail pomiędzy stronami k.95-109 zeznania świadka J. S. k.179-180; zeznania świadka M. S. (2) k. 327v.- 328v

W dniu 22 grudnia 2011 r. na adres ul. (...) w J. zostały dostarczone kolejne materiały budowlane. M. S. (2) zamawiał S. B. i z tego tytułu, dnia 28 grudnia 2011 r. została wystawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 2.237,00 zł z terminem płatności do dnia 27 stycznia 2012 r.

Dowód: potwierdzenie odbioru (...) k.121; list przewozowy k.122; faktura VAT nr (...) k.13, potwierdzenie nadania faktury k.132; korespondencja e-mail pomiędzy stronami k.95-109 zeznania świadka J. S. k.179-180; zeznania świadka M. S. (2) k. 327v.- 328v

Dnia 29 lutego 2012 r. M. S. (1) dokonała przelewu na numer rachunku bankowego M. W. za fakturę VAT nr (...), która to kwota została częściowo zaliczona na poczet faktury VAT nr (...). Z tytułu faktury VAT nr (...) pozostała do zapłaty kwota 310,20 zł.

Dowód: potwierdzenie dokonania przelewu k.123-124,

Pismem z dnia 5 marca 2012 r. (data nadania) M. W. wezwał M. S. (1) do zapłaty w terminie 5 dni od momentu otrzymania wezwania, kwoty 19.928,99 zł, w tym kwoty 310,20 zł wynikającej z faktury VAT nr (...), kwoty 7.183,82 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) oraz kwoty 2.237,00 zł wynikającej z faktury VAT nr (...). W związku z brakiem zapłaty, pismem z dnia 22 marca 2012 r. (data nadania) M. W. ponownie wezwał M. S. (1) do zapłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 05.03.2012 r. k. 6; potwierdzenie nadania z dn. 05.03.2012 r. k. 9 i k.134; wezwanie do zapłaty z dn. 22.03.2012 r. k.7; potwierdzenie nadania z dn. 22.03.2012 r. k.8 i k.134.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane powyżej dowody z dokumentów prywatnych lub ich wizerunków, przywołane na okoliczności wskazane przez powoda. Pozwany nie przedstawił żadnego materiału dowodowego, oprócz dowodu z zeznań świadka i strony, ograniczając się jedynie do podniesienia określonych twierdzeń.

Dowody z dokumentów prywatnych jak każdy inny dowód podlegają ocenie na zasadach określonych w art. 233 § 1 k.p.c. W tym kontekście Sąd jest zobowiązany ocenić, na ile oświadczenia zawarte w tych dokumentach są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, zwłaszcza, gdy chodzi o jednostronne oświadczenia jednej ze stron postępowania. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej. Strona pozwana nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani ich zgodności treści ich wizerunków z oryginałem. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych i wszystkich innych dowodów rozstrzyga sąd zgodnie ze wskazaną w art. 233 k.p.c. zasadą swobodnej oceny dowodów i w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sąd uznał przedłożone dokumenty prywatne oraz ich kopie (wizerunki) za wiarygodne.

Ustaleń faktycznych w sprawie Sąd dokonał przede wszystkim w oparciu o zeznania świadka J. S.. Sąd uznał zeznania świadka za w pełni wiarygodne, ponieważ jako spowinowacony z pozwaną, nie był zainteresowany rozstrzygnięciem na rzecz strony powodowej. Nie ma również powodu, by je kwestionować w świetle pozostałych dowodów. Zeznania te wniosły okoliczności istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Świadek potwierdził okoliczności rozpoczęcia współpracy pomiędzy stronami niniejszego postępowania. J. S. wskazał, że pozwana kontaktowała się z powodem za pośrednictwem jego i M. S. (2). Świadek podkreślił, że współpracował z M. S. (2) przy pracach budowlanych prowadzonych w J. i w związku z tą inwestycją rozpoczęła się również współpraca M. S. (2) z powodem. Świadek zaznaczył, że M. S. (2) zamawiał towary w imieniu M. S. (1) osobiście, albo prosił o to świadka. J. S. potwierdził, że materiały ujęte w fakturach zostały dostarczone i wykorzystane przy pracach budowlanych.

Ponadto Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka M. S. (2), dając im wiarę w zakresie, w jakim korespondowały z zeznaniami świadka J. S. oraz zeznaniami stron, a także z informacjami znajdującymi się w dokumentach załączonych do akt sprawy. Przede wszystkim M. S. (2) potwierdził, że strony łączyła ustna umowa dotycząca sprzedaży materiałów budowlanych oraz że działał w imieniu strony pozwanej i zamawiał materiały od strony powodowej. Świadek potwierdził ponadto autentyczność swoich podpisów pod dokumentami (na k. 11, 117) przedłożonymi do akt niniejszej sprawy. Sąd nie dał wiary tej części zeznań, w której M. S. (2) twierdził, iż nie prosił J. S. o zamawianie materiałów budowlanych, ponieważ co innego wynika z okoliczności sprawy, które zostaną szerzej omówione w toku dalszych rozważań.

Przy ustalaniu stanu faktycznego sąd wziął pod uwagę również dowód z przesłuchania stron postępowania przeprowadzonego na podstawie art. 299 k.p.c. Jest on dowodem posiłkowym, przeprowadzonym przez sąd tylko wtedy, gdy po przeprowadzeniu innych dowodów lub w ich braku pozostały nadal do wyjaśnienia fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na podstawie zeznań powoda M. W. ustalono, że strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych a M. S. (2) zamówienia składał telefonicznie. Powód zeznał ponadto, że faktury VAT nie były przez pozwanego kwestionowane, towar nie był zwracany. Zeznania powoda jako zbieżne z zeznaniami świadka J. S. oraz ze zgromadzonymi dokumentami zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności.

Sąd uznał, że zeznania pozwanej M. S. (1) nie wniosły niczego nowego do sprawy. Z zeznań pozwanej wynika bowiem, że wiedzę na temat większości okoliczności związanych z zamówieniami posiada od męża M. S. (2), który osobiście nadzorował inwestycję budowlaną i zawierał umowę sprzedaży oraz składał zamówienia. Pozwana w sposób bardzo ogólny, choć już nie tak jednoznaczny, jak w sprzeciwie od nakazu zapłaty, formułowała stwierdzenia odnoszące się do spornych kwestii, m.in. podając, że nie kojarzy, żeby otrzymała faktury okazane jej z akt sprawy.

Sąd Rejonowy na postawie stanu faktycznego zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i podlegało uwzględnieniu w całości.

Roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu powód wywodził z umowy sprzedaży materiałów budowlanych, którą zawarł ustnie z M. S. (2), działającym z upoważnienia pozwanej, tytułem czego powód wystawił na rzecz pozwanej dołączone do pozwu faktury VAT.

W myśl art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Kodeks cywilny nie wymaga dla zawarcia umowy sprzedaży szczególnej formy prawnej. Do zawarcia umowy sprzedaży stosuje się zatem ogólne zasady dotyczące zawierania umów konsensualnych. Do zawarcia takiej umowy może więc dojść także ustnie, a nawet w sposób dorozumiany. Tym samym umowę zawartą pomiędzy stronami, niezależnie od ich formy, należy uznać za ważną.

Umowa sprzedaży jest przy tym umową konsensualną i dwustronnie zobowiązującą. Do podstawowych obowiązków sprzedającego należy przeniesienie na kupującego własności rzeczy oraz jej wydanie kupującemu, natomiast obowiązkiem kupującego jest odebranie rzeczy i zapłacenie ceny.

Pozwana w sprzeciwie zarzuciła, że powód nie udowodnił roszczenia co do zasady i co do wysokości wskazując, że nie wykazano okoliczności zamawiania towaru, jego dostarczenia pozwanej i odebrania przed pozwaną. Kwestionując roszczenie powoda, co do zasady pozwana zaprzeczała sama sobie, twierdząc z jednej strony w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że nie zawarła z powodem umowy, a z drugiej, powołała dowód z zeznań świadka M. S. (2), który potwierdził, że zamawiał materiały budowlane u powoda, a był do tego upoważniony przez pozwaną.

Jednakże w ocenie Sądu powód zdołał ponad wszelką wątpliwość udowodnić swoje roszczenie a także jego wysokość załączonymi do akt sprawy dokumentami oraz powołanym dowodem z zeznań świadka i powoda. Fakt, że doszło do zawarcia ustnej umowy sprzedaży materiałów budowlanych potwierdziły również zeznania świadka M. S. (2) oraz strony pozwanej. Zeznając na rozprawie dnia 15 września 2015 r. pozwana sama stwierdziła, że upoważniła do działania w swoim imieniu męża oraz że wiedziała o spotkaniu w B., na którym została podjęta współpraca z powodem. Świadcowie J. S. oraz M. S. (2) przedstawili dodatkowo okoliczności dotyczące szczegółów tej współpracy, które zostały potwierdzone zeznaniami powoda. W szczególności M. S. (2) potwierdził okoliczności współpracy powoda z pozwanym, zawarcia umowy ustnej, której przedmiotem była sprzedaż materiałów budowlanych, zamawianych w związku z inwestycją budowlaną w J., w tym dostarczenia zamówionego towaru oraz jego odebrania.

Roszczenie powoda zostało potwierdzone załączonymi do pozwu fakturami VAT. Sąd pragnie zauważyć, że faktura to przede wszystkim dokument księgowy. Jednakże z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego znany jest, iż w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury służące obu stronom do rozliczeń oraz, że często samo wystawienie faktury zastępuje sporządzanie umów na piśmie.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. do elementów przedmiotowo istotnych (*essentialia negotii*) umowy sprzedaży należy oznaczenie stron umowy, jej przedmiotu oraz ceny. Z punktu zaś widzenia formalnego wystawione przez powoda faktury VAT zawierają wszystkie niezbędne dane. Sąd miał na uwadze, iż faktura nie może być wyłącznym dowodem na okoliczność zawarcia umowy oraz jej wykonania. Jednakże analizując treść faktur wystawionych przez powoda, należy stwierdzić, że zawierają one elementy, które mogą wskazywać, jaka była treść zawartej między stronami umowy. Obejmują one bowiem oznaczenie stron, datę sprzedaży, przedmiot sprzedaży, cenę oraz termin wymagalności. Należy wskazać, iż prawidłowo wystawiona faktura nie musi zawierać podpisu wystawiającego ani osoby, na rzecz której została wystawiona. Natomiast wskazane wyżej elementy faktury mogą stanowić minimalną treść umowy. Zgodnie z treścią przepisu art. 245 k.p.c. dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, a jedynie – poza domniemaniem autentyczności – korzysta z domniemania wyłączającego potrzebę

dowodu, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie (postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 1982 roku, III CRN 65/82). Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy więc od jego treści merytorycznej, co podlega swobodnej ocenie dowodów zgodnie z art. 233 k.p.c. (K. Knoppek: Glosa do wyroku SN z 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, PiP 1988, nr 5). W świetle zebranego materiału dowodowego, nie budziło zatem wątpliwości Sądu, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia ważnej umowy sprzedaży towarów opisanych każdorazowo w sposób szczegółowy w treści faktur VAT.

Pozwana podniosła zaś, iż brak jest dowodu na to, że objęte spornymi fakturami towary zostały zamówione i odebrane przez osobę upoważnioną.

Na poparcie swoich twierdzeń pozwana wniosła o przesłuchanie świadka M. S. (2) oraz strony pozwanej. Zeznając M. S. (1) potwierdziła, że oprócz męża nie upoważniała nikogo do składania oświadczeń woli w jej imieniu. Pozwana stwierdziła ponadto: „To, że nikt pisemnie nie był upoważniony oprócz męża do składania zamówień i odbioru towaru wiem od męża”. Na tej podstawie można stwierdzić jedynie, że sama pozwana dodatkowo nikogo nie upoważniała. Należy podkreślić, że wiedzę na temat realizacji umowy łączącej powoda z pozwaną, w tym również kwestii dotyczących upoważnienia do zamawiania towarów, M. S. (1) czerpała jedynie od męża i na potwierdzenie tej okoliczności przedstawiła dowód w postaci zeznań M. S. (2). Świadek oświadczył, że nie upoważniał J. S. do zamawiania materiałów budowlanych. Wspomniane twierdzenia nie znajdują jednak odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W okolicznościach niniejszej sprawy należy bowiem mieć na uwadze, iż strony pozostawały przez pewien czas w stałych relacjach gospodarczych i akceptowały sposób składania zamówień i dostarczania towarów – strona pozwana nie zgłaszała przy tym zastrzeżeń, co wynika z zeznań świadka J. S., M. S. (2) a także powoda. M. S. (2) zaznaczył, że towary zamawiane od strony powodowej odbierał osobiście, co znajduje odzwierciedlenie w przedstawionych przez powoda dokumentach WZ potwierdzających odbiór towaru. Na dokumencie WZ - (...) (k.11 i k.117), znajduje się podpis M. S. (2), co dodatkowo potwierdza, że zasady współpracy były akceptowane przez stronę pozwaną, w której imieniu działał M. S. (2).

Odnosząc się natomiast do zarzutu, że J. S. nie był upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu pozwanej, należy zaznaczyć, że J. S. jako podwykonawca współpracował z M. S. (2) przy wykonaniu inwestycji budowlanej w miejscowości J.. Strona pozwana nie kwestionowała tej okoliczności. Również fakt, że M. S. (2) i J. S. uczestniczyli w spotkaniu w C., podczas którego doszło do zawarcia ustnej umowy sprzedaży z M. W. został potwierdzony przez M. S. (2). Nie bez znaczenia jest również fakt, że powód był przekonany o tym, że J. S. jest upoważniony do działania w imieniu pozwanej. Wynikało to zarówno ze wspomnianego wyżej spotkania oraz z korespondencji e-mail pomiędzy J. S. a M. W.. Powód był przekonany, że strony współpracują ze sobą przy wykonaniu inwestycji, ponadto towary były dostarczane na ten sam adres, gdzie ich odbiór był kwitowany dokumentami WZ, które przedłożył powód do akt sprawy. Ponadto po dostarczeniu każdej partii zamawianego materiału powód wystawiał fakturę, która była doręczana pozwanej. Z uwagi na fakt, że J. S. i M. S. (2) współpracowali przy wykonaniu inwestycji, nie budzi wątpliwości Sądu, że musieli konsultować ze sobą potrzebę zamawiania materiałów budowlanych.

Jednak decydujące znaczenie dla oceny stanu faktycznego w niniejszym zakresie miał dowód z zeznań świadka J. S. powołany przez powoda na okoliczność istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami, jego treści oraz sposoby wykonania. Jednocześnie Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadka, ponieważ jako osobo spowinowacona z pozwaną, nie miała interesu w rozstrzygnięciu sprawy na jej niekorzyść. Świadek potwierdził przede wszystkim, że był upoważniony przez M. S. (2) do zamawiania od powoda materiałów budowlanych, zeznał bowiem: „pozwana w kontaktach z powodem korzystała z pomocy mojej i M. S. (2)” oraz „mąż pozwanej prowadził budowę i prosił mnie o zamawianie towarów u powoda”. Zeznania świadka korespondują z pozostałym materiałem dowodowym przedstawionym przez stronę powodową.

Pozwana zakwestionowała, że materiały budowlane objęte fakturami dołączonymi do pozwu zostały jej dostarczone.

Podkreślić należy, że powód wywiązując się z obowiązku wskazania dowodów na poparcie przytaczanych przez niego okoliczności faktycznych, przedstawił dowód z zeznań świadka i strony powodowej a także faktury i dokumenty WZ potwierdzające, iż doszło do dostarczenia zamówionego przez pozwaną towaru.

Okoliczności, że powód zrealizował postanowienia umowy, jak już wyżej wskazano zostały potwierdzone w zeznaniach świadka J. S. i zeznającego w charakterze strony powoda M. W..

Z zeznań świadka J. S. wynika, że towar objęty spornymi fakturami został dostarczony i wykorzystany na budowie. Świadek potwierdził również, że strona pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń do dostarczanego towaru ani go nie zwracała.

Z zeznań strony powodowej M. W. również wynika, iż dostarczał on zamówiony towar do pozwanej. Powód potwierdził, że towar objęty przedmiotowymi fakturami dostarczony został na adres budowy za pośrednictwem kuriera, pozwany zaś towaru ani nie reklamował, ani nie zwracał.

Skoro pozwana powyższe kwestionowała spoczywał na niej ciężar udowodnienia okoliczności przeciwnych (art. 6 k.c.). Pozwana wniosła jedynie o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. S. (2) oraz strony pozwanej. Zeznania M. S. (2) w tym zakresie całkowicie przeczyły zebranemu materiałowi dowodowemu i Sąd uznał je za niewiarygodne. Argumentacji pozwanej, której nie popiera żaden inny środek dowodowy, nie można dać wiary, zwłaszcza, iż doszło do wykazania przez powoda, że zakupiony przez pozwanego towar został dostarczony.

Również zarzut pozwanej co do nieudowodnienia dostarczenia jej faktur nie zasługiwał na uwzględnienie.

Pozwana zaprzeczyła, że otrzymała wskazane w pozwie faktury, chociaż z potwierdzenia przelewu dokonanego dnia 29 lutego 2012 r. wynika, że na pewno otrzymała fakturę nr (...), ponieważ wskazała ją w tytule przelewu. Powyższe świadczy zdaniem Sądu o uznaniu przez pozwaną istniejącego zobowiązania z tytułu tej faktury, co z kolei prowadzi do wniosku, iż towar ten został dostarczony.

Zeznania pozwanej M. S. (1) i świadka M. S. (2), powołane na okoliczność otrzymania i zaksięgowania spornych faktur nie potwierdziły, że pozwana ich nie otrzymała. Zeznając zarówno M. S. (2), jak i M. S. (1) nie potrafili jednoznacznie stwierdzić, czy otrzymali sporne faktury oraz czy zostały one zaksięgowane. Strona pozwana oprócz twierdzeń nie przedstawiła natomiast żadnych dowodów na ich potwierdzenie. Twierdzeniom pozwanej dodatkowo przeczą zeznania świadka J. S., który stwierdził „Faktury zostały dostarczone listami poleconymi, pozwana mówiła mi o tym”.

W ocenie Sądu wszelkie wątpliwości rozstrzyga fakt, że pozwana nie wykonała nałożonego na nią obowiązku w zakresie przedstawienia dowodu z dokumentacji księgowej. Należy podkreślić, że zarządzeniem z dnia 3 października 2014 r. (doręczonym w dniu 8 października 2014 r.- k.298) pełnomocnik pozwanej został zobowiązany do przedłożenia dokumentacji księgowej pozwanej za rok 2011-2012, pod rygorem art. 233§2 k.p.c., zarządzenie to do dnia wydania niniejszego wyroku nie zostało wykonane. Nie został zatem przedstawiony dowód na to, że sporne faktury nie zostały zaksięgowane przez pozwaną.

Przypomnieć trzeba, że pozwana w ten sposób mogła łatwo wykazać, że przedmiotowych faktur nie zaksięgowała. Pomimo zobowiązania przez Sąd pozwana bez słowa wyjaśnienia uchyliła się od obowiązku, odmawiając przedstawienia dowodu, czemu Sąd nadał znaczenie w ten sposób, że przyjął, że pozwana zaksięgowała sporne faktury.

Przytoczyć należy zastosowany art. 233 § 1 i 2 k.p.c. : Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu.

Należało zatem uznać, że skoro faktury przedstawione przez powoda zostały pozwanej dostarczone i zaksięgowane, to wskazują one na istnienie i wykonanie określonej umowy, należne z tego tytułu wynagrodzenie oraz termin jego

zapłaty. Zatem fakt, iż pozwana zaksięgowała faktury powoda pozwala na skonstruowanie domniemania faktycznego, iż czynności znajdujące odzwierciedlenie w tych fakturach miały miejsce w rzeczywistości. Co prowadzi do wniosku, że wszystkie zamówienia, również te składane przez J. S., zostały zrealizowane przez powoda.

Warto w tym miejscu wskazać na pogląd Sądu Apelacyjnego w K., z którym Sąd Rejonowy zgadza się w całości, wyrażony w wyroku z dnia 24 października 2002 r. (sygn. akt I ACa 219/02), że: „Faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej”.

W ocenie Sądu upoważnienie osoby do składania oświadczeń woli w jej imieniu może nastąpić również w sposób dorozumiany, wynikający z zachowania stron. Zgodnie z treścią art. 60 k.c. wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Nie budzi zaś wątpliwości Sądu, iż akceptując faktury, pozwana potwierdziła czynności dokonane przez J. S.. Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał, że J. S. został upoważniony do składania zamówień w imieniu pozwanej w sposób dorozumiany przez M. S. (2).

Należy wskazać, iż skoro pozwana przyjęła bez zastrzeżeń świadczenie powoda, to tym samym zobowiązana jest do spełnienia swojego zobowiązania wzajemnego, niezależnie od tego, czy umowę zawarto na piśmie czy też doszło do niej per facta concludentia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1992 r., sygn. akt III CRN 345/91, Pr. Gosp. 1993/5/16 oraz wyrok Sąd Apelacyjny w K. z dnia 27 lutego 1991 r., sygn. akt I ACr 42/91, OSA 1992/2/13). Ponieważ, jak już wyżej wykazano, umowa sprzedaży została między stronami skutecznie zawarta, a powód spełnił swe świadczenia - to nabył on, zgodnie z art. 535 k.c., w stosunku do pozwanego roszczenie o zapłatę ceny. Ponieważ cena ta nie została przez kupującego uiszczona, powództwo musiało zostać uznane za zasadne.

Nie pozostało także obojętne dla rozstrzygnięcia sprawy to, że w toku postępowania strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów zmierzających do skutecznego zakwestionowania roszczenia dochodzonego pozwem, zarówno co do jego podstawy jak i wysokości. W konsekwencji Sąd przyjął, że pozwany nie podjął skutecznych działań zmierzających do potwierdzenia zasadność zaprezentowanego stanowiska, zwracając jednocześnie uwagę na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy, zgodnie z którym samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczącej istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał za prawdziwy stan rzeczy przedstawiony przez powoda w pozwie, a wynikający z przedłożonych przez niego dowodów. Wobec braku skutecznego zaprzeczenia prawdziwości twierdzeniom powoda, Sąd uznał jego roszczenie w całości za uzasadnione, a więc podlegające uwzględnieniu. Skoro bowiem strony zawarły umowę sprzedaży, o której mowa w pozwie, a pozwany odebrał towar oraz nie kwestionował wysokości ceny, do której zapłaty zobowiązał się względem powoda, jego obowiązkiem było uiszczenie umówionej ceny w pełnej wysokości w ustalonym terminie. Bezspornym było przy tym, iż pozwany na rzecz powoda nie zapłacił przed procesem żadnej kwoty. Postępowanie dowodowe wykazało, iż zarzuty pozwanego w zakresie braku zamawiania, dostarczenia towaru i jego odebrania przez pozwanego jest całkowicie chybiony wobec dorozumianego potwierdzenia odbioru towaru przez osobę uprawnioną oraz zeznań świadka i powoda przesłuchanego w charakterze strony.

Mając więc na uwadze powyższe należało uznać, iż powód udowodnił istnienie przysługującej mu wierzytelności o zapłatę ceny, jak również jej wymagalność oraz termin zapłaty, co uzasadniało orzeczenie jak w pkt I wyroku co do należności głównej, na podstawie art. 535 k.c.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od dochodzonej należności Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 k.c. Opóźnienie pozwanego w zwrocie ww. należności uprawniało wierzyciela (powoda) do żądania również odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł on żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem

okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosił (art. 481 k.c.). W fakturach wskazane zostały terminy płatności, zatem po ich upływie pozwany popadł w opóźnienie w spełnieniu świadczenia głównego. Odsetki ustawowe od należności objętych fakturami należało zatem zasądzić od dnia następujących po dniu wymagalności roszczenia, albowiem od tych dni pozwany popadł w opóźnienie.

Mając więc powyższe na względzie, należało uznać, iż termin płatności faktury VAT nr (...) przypadał na dzień 25 grudnia 2011 r. Ponieważ dni 25 i 26 grudnia są ustawowo wolnymi od pracy, dzień wymagalności roszczenia wynikającego z tej faktury przypadał na 27 grudnia 2011 r., a zatem odsetki ustawowe od kwoty 14.377,59 zł należało zasądzić od dnia 28 grudnia 2012 r. W przypadku faktury VAT nr (...) termin płatności przypadał na dzień 18 stycznia 2015 r., dlatego odsetki należało zasądzić od dnia 19 stycznia 2012 r. W stosunku do faktury VAT nr (...) termin płatności upływał dnia 27 stycznia 2012 r., zatem pozwany pozostawał w zwłoce od dnia 28 stycznia 2012 r. Ponieważ sobota nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy uprawniało to powoda do naliczania odsetek od dnia 28 stycznia 2012 r. Z uwagi na fakt, iż powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych wynikających z tej faktury od dnia 30 stycznia 2012 r., Sąd – mając na względzie przepis art. 321 k.p.c. – roszczenie powoda w tym zakresie uwzględnił.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 98 k.p.c., nakładając na pozwaną M. S. (1), jako stronę przegrywającą proces obowiązek zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez powoda. Na tej podstawie Sąd w punkcie II wyroku zasądził od pozwanej M. S. (1) na rzecz powoda M. W. kwotę 3.114,66 (trzy tysiące sto czternaście, 66/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 300 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 2400,00 (dwa tysiące czterysta, 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie ze spisem kosztów złożonym do akt na (k. 146) oraz kosztami dojazdu pełnomocnika do Sądu i kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz postępowania międzyinstancyjnego w wysokości 60 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została określona na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSR Urszula Dąbrowska

Z/ (...)